

Zo kan het ook

Het gezelschap was op het idee gekomen om voor een paar dagen op een van de duizend eilanden te gaan zitten. De duizend eilanden boven Jakarta in de Javazee.

In 1942 was in de Javazee een eind gekomen aan de zelfstandig opererende oppervlakte vloot van de Nederlandse Marine die samen met andere geallieerde Java probeerde te beschermen. De Japanse vloot werd een zware slag toegebracht. Het kostte ruim 900 Nederlandse opvarende het leven onder wie Schout-bij-Nacht Karel Doorman. In totaal lieten 2300 marine mensen het leven. (bron: Wikipedia) Een gebeurtenis die niet erg bekend is bij de Indonesiërs.

Ik moest hier aan denken toen we reeds om zeven uur 's morgens in de haven van Jakarta waren om op de bonnefooi de speedboot naar een van de eilanden te nemen. Via InterNet was er niets te reserveren geweest. Hier bij dit wachtgebouwtje waar zich toeristen verzamelde, zo te zien uit de hele wereld, moest er iets te regelen zijn. De verzamelde toeristen maakte zich niet druk. Kennelijk hadden zij wel van te voren kunnen reserveren.

Een van ons mocht een scooter lenen om bij een verderop gelegen kantoortje te gaan reserveren. Het was handig dat hij Indonesiër is. Hij kwam terug met een prijs die wel erg hoog lag voor Indonesische begrippen. Ik had toen al drie keer de ontzettend smerige WC bezocht en vond het prima om deze poging om op een exotisch eiland de toerist uit te gaan hangen, af te kappen. De regelaar die de scooter uitgeleend had zag dat we gingen afhaken en kwam ineens met het voorstel om bij hem te reserveren. Het was dan ook ineens 20 procent goedkoper. Tsja, het reserverings-kantoortje rekende wel hun commissie, was het verhaal. Ondertussen was het bijna acht uur. Het uur dat de speedboot zou vertrekken. De boot zat al vol met ongeveer 30 mensen en hun koffers. Een Deens gezin zat pontificaal op de brug achter de schipper, reikhalzend te verlangen naar de tocht met de speedboot. Ook proviand en post was al in ingeladen. Wij moesten nog betalen. Alle miljoenen werden bij elkaar gelegd maar we kwamen te kort. Een pin automaat was niet in de buurt. Dan maar op de scooter gaan pinnen. De regelaar, onze Indonesische schoonzoon en mijn eigen vrouw, zij moest pinnen..., stapte met hun drieën op één scooterzadel richting pin automaat. Als echtgenoot hoor je dan te zeggen dat ze dat niet moest doen, veel te gevaarlijk! En als je een echte goeie echtgenoot ben moet je dan zeggen: Ik ga wel. Dat laatste had ik de andere twee niet aan mogen doen. En bovendien moest het geld dan toch ook van mijn rekening gepind worden. Een klein half uurtje later waren ze met genoeg geld terug. De speedboot en haar Indonesische bemanning lag nog geduldig te wachten. Snel zijn we opgestapt en voeren weg. Na een aantal tussenstops kwamen we na twee uur varen op onze bestemming: het eiland Sepa.

De speedboot verdween tussen andere eilanden en het was stil. Een fantastische tijd die twee dagen en twee nachten. Uren lang liggen, zitten, zwemmen in glas helder, warm water. Hé, het was december! Snorkelen, roeien, eten, slapen, bijkomen. Geen wonder dat die Nederlandse jongens het hier al eeuwen geleden zo naar hun zin hadden.

Een grotere speedboot kwam ons ophalen. Keurig op tijd, om twee uur 's middags. 3x 200 Suzuki paarden perste ons nu richting Jakarta. Dezelfde route terug via andere eilanden om toeristen, ambtenaren en post op te halen. Van een van de eilanden vertrokken we toen we een behoorlijk tik hoorde. De achterdek matroos waarschuwde de man boven op de brug. De motoren werden gestopt en uitgezet. Met een knop aan de zijkant konden ze worden opgetrokken. Er leek niets aan de hand. Varen maar. Weer een tik. De middelste motor trilde gevaarlijk bij het op snelheid komen. De matroos vertrouwde het toch niet en riep naar boven. Opnieuw werd de boot stilgelegd. De motor werd opgetrokken en de schroef zag er niet meer uit zoals die ooit uit de doos was gekomen. Een van de passagiers zei tegen de schipper dat hij te snel weg was gevaren in te ondiep water. De motoren trekken de boot naar beneden en een schroef tegen koraal wint niet.

Bij het volgende eiland kwam de schipper naar beneden. Jonge gozer, leren jasje, zonnebrilletje en bij het dalen via het trapje trok hij z'n 'oortjes' los. De middelste motor alleen omhoog. Even de

schroef demonteren. Op de kade werd er met een tangetje geprobeerd om een van de drie bladen recht te slaan. Al snel kreeg hij een stuk beton ijzer aangereikt. Met de tong tussen de lippen geklemd sloeg hij het blad recht. Schroef weer gemonteerd en varen maar. Een kwartiertje vertraging en geen trillende motor meer.

De hulp hield de motoren goed in de gaten. Beter dan z'n eigen spullen. We hebben z'n slippers overboord zien gaan en z'n zonnebril. Hij was niet de enige die wat verloor. Bij het afstappen ging m'n leesbril richting de vissen. Als er vissen zitten in het vieze water van Jakarta.

We waren al meer dan een week in Indonesië. Het verbaasde ons allemaal niets meer. Alles kwam hier op neer: "Zo kan het ook"

Wat maken wij ons dan toch druk.

CV, december 2013

[Retour SEPA - YouTube](#)